

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/36/2026
Identifikačné číslo spisu:	4224010531
Dátum vydania rozhodnutia:	19.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:4224010531.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného C. L., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 19. mája 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného C. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre zo 14. októbra 2025, sp. zn. 1To/53/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. L. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 29. mája 2025, sp. zn. 4T/81/2024, uznal obvineného C. L. za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„dňa 13. apríla 2024 v presne nezistenom čase okolo 23:30 hod. v obci L., pred pohostinstvom „Y. U.“ bezdôvodne slovne napadol poškodeného R. F. nar. XX. M. XXXX tým, že mu povedal: „Čo nadávaš na cigánov a čo nadávaš na mňa“, a po čom mu poškodený povedal, že nič také nepovedal, udel poškodeného jedenkrát pravou rukou, ktorú mal zovretú v päšť do pravého ramena, po čom si poškodeného svojou ľavou rukou pridržiaval za jeho bundu a opätovne ho udel jedenkrát pravou rukou, ktorú mal zovretú v päšť do oblasti nosa, po čom sa poškodený z miesta snažil utiecť preč, pričom sa potkol a spadol na zem, a kým sa zo zeme postavil, tak ho obvinený dobehol a kopol ho jedenkrát zosponu do oblasti sánky, dôsledkom čoho poškodenému R. F. spôsobil stredne ťažké zranenia, a to pomliaždenie čela v strede s podkožným krvným výronom veľkosti 4x4 cm a povrchovou ranou veľkosti 1 cm a pomliaždenie nosa so zlomeninou nosových kostičiek bez posunu kostných úlomkov s dobou liečby a práceneschopnosti v trvaní 3 týždne, čím mu spôsobil stredne silné bolesti hlavy, čela a nosa v trvaní päť dní a následne najmenej dva dni menšie bolesti s opuchom nosa, krvácaním z nosa a stratou čuchu po dobu najmenej desať dní.“

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný peňažný trest vo výmere 800 eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť zaplatiť poškodenému Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, titulom náhrady škody sumu 96,68 eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Nitre (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením zo 14. októbra 2025, sp. zn. 1To/53/2025, zamietol ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený dovolanie vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Gergelyho Pšenáka podaním z 21. januára 2026. V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní doterajšieho priebehu konania uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku. Namietal, že súd nezistil skutkový stav veci v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovení Trestného poriadku. Zdôraznil, že súd pri svojich skutkových záveroch vychádzal predovšetkým z výpovede poškodeného, pričom na strane 6 napadnutého rozhodnutia sám konštatoval, že okrem výpovede poškodeného neexistuje žiadny ďalší priamy usvedčujúci dôkaz, avšak dospel k záveru, že tento dôkaz nebol spochybnený. S uvedeným záverom sa však obvinený nestotožnil, a podľa jeho názoru bol tento jediný priamy usvedčujúci dôkaz vyvrátený jeho vlastnými tvrdeniami a obhajobou prednesenou v konaní. Zároveň poukázal na to, že súd vykonal výsluch viacerých svedkov, ktorých výpovede podľa neho nielenže nepotvrdili a nepreukázali pravdivosť výpovede poškodeného, ale súčasne ani nevyvrátili jeho tvrdenia. Obvinený preto vyslovil názor, že vykonané dokazovanie neposkytovalo dostatočný podklad pre prijaté skutkové závery súdu. V tejto súvislosti uviedol, že výpoveď poškodeného považuje za motivovanú snahou o odplatu za výroky, ktoré mali zaznieť v skupinovej komunikácii prostredníctvom aplikácie Messenger. Obvinený ďalej namietal, že súd svojimi úvahami fakticky prenášal dôkazné bremeno na jeho osobu, keď od neho vyžadoval, aby preukázal svoju nevinu. Zdôraznil, že v súlade so základnými zásadami trestného konania je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu preukázať vinu obvineného zákonným spôsobom, nie povinnosťou obvineného preukazovať svoju nevinu. V tejto súvislosti uviedol, že požiadavku na preukázanie „alibi“ by bolo možné považovať za relevantnú v prípade existencie viacerých, prípadne aspoň jedného nezávislého svedka, ktorý by ho mohol na mieste skutku identifikovať. V posudzovanej veci je však podľa jeho názoru dôkazná situácia odlišná, keďže približne dvadsať osôb, ktoré sa mali v rozhodnom čase nachádzať na mieste údajného útoku, nepotvrdilo jeho prítomnosť ani pred skutkom, ani po ňom. Podľa obvineného uvedené zistenia podporujú jeho tvrdenia o tom, že sa na mieste skutku nenachádzal, a súčasne spochybňujú tvrdenia poškodeného, podľa ktorých mal byť prítomný na mieste činu a dopustiť sa konania, ktoré bolo právne kvalifikované ako trestný čin. Z uvedených dôvodov zastával názor, že vykonané dokazovanie neumožňovalo bez dôvodných pochybností prijať záver o jeho vine. Obvinený ďalej uviedol, že nezákonnosť napadnutých rozhodnutí sa podľa jeho názoru nevzťahuje len na výrok o vine a treste, ale aj na výrok o náhrade škody. Argumentoval, že osobe, ktorej nebolo preukázané spáchanie skutku, ktorý možno právne kvalifikovať ako trestný čin, nemožno bez splnenia zákonných podmienok uložiť povinnosť na náhradu škody. S poukazom na uvedené skutočnosti zastával názor, že súd síce vykonal dokazovanie, avšak vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne, výlučne v jeho neprospech. Takýto postup obvinený označil za nezlučiteľný s princípmi právneho štátu a spravodlivého procesu. V trestnom konaní sa podľa jeho názoru uplatňuje zásada in dubio pro reo, teda zásada, že v prípade pochybností je potrebné rozhodnúť v prospech obvineného, ktorej aplikácia je podľa neho v prejednávanej veci namieste. Zároveň zdôraznil zásadu ultima ratio, keď v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 84/08 platí, že trestné právo má byť použitím ako prostriedok poslednej možnosti a nemožno ho aplikovať tam, kde skutok nie je dostatočne preukázaný alebo kde je možné vec riešiť inými právnymi prostriedkami. Záverom uviedol, že krajský súd sa podľa jeho názoru napriek uvedeným námietkam v podstate stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa, pričom neprihliadol dostatočne na jeho odvolacie argumenty. Obvinený skonštatoval, že odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov vykazujú

rovnaké nedostatky, keď nerešpektujú zásady trestného konania, najmä zásadu zákonnosti a zásadu spravodlivého hodnotenia dôkazov, a preto je potrebné posudzovať ich závery v ich vzájomnej súvislosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutia sú podľa názoru navrhovateľa výsledkom nezákonného postupu oboch súdov v rámci rozhodovacieho procesu, v dôsledku čoho sú naplnené ním uplatnené dovolacie dôvody.

Na základe vyššie uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd jeho dovolaniu vyhovel a rozhodol, že napadnutým rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu boli porušené zákonné ustanovenia zodpovedajúce dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, a zároveň, aby rozsudok okresného súdu, ako aj uznesenie krajského súdu zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Súčasne navrhol, aby mu bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno podaním z 5. februára 2026 konštatujúc, že dovolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu boli vydané v súlade so zákonom. Následne uviedla, že obvinený formálne označil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i), avšak obsahovo uplatňuje námietky výlučne skutkového charakteru. Zároveň poukázala na to, že obvinený opakovane namietal nesprávne zistenie skutkového stavu, jednostranné hodnotenie dôkazov, nedôveryhodnosť poškodeného, ako aj skutočnosť, že svedkovia ho na mieste činu nevideli. Tieto tvrdenia však podľa nej majú výlučne skutkový charakter a smerujú k tomu, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy, doplnil dokazovanie a zmenil skutkové závery súdov nižších stupňov, pričom takýto postup nie je v dovolacom konaní prípustný. Prokurátorka ďalej zdôraznila, že dovolací súd nie je oprávnený vstupovať do skutkových zistení súdov nižších stupňov ani opätovne hodnotiť dôkazy, keďže jeho úlohou je posudzovanie právnych, a nie skutkových otázok. Záverom skonštatovala, že dovolanie obvineného je založené výlučne na skutkových námietkach, ktoré nie sú prípustné v konaní o dovolaní a nenapĺňajú žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) ani písm. i) Trestného poriadku. Súd oboch stupňov vykonal dokazovanie v zákonomnom rozsahu, dôkazy hodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a svoje rozhodnutia riadne odôvodnil. Obvinený pritom nepreukázal žiadne porušenie zákona, ktoré by odôvodňovalo zásah dovolacieho súdu. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 23. apríla 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 2T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Dana Wänkeová, JUDr. Beáta Javorková a JUDr. Marián Mačura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené, a že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto

opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak, ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolať uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu [viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 120/2012].

V dovolaní spísanom a podanom prostredníctvom obhajcu obvinený ďalej nepodradil jednotlivé dovolacie námietky pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, tieto iba označil a v ďalšom bola preto táto kvalifikovaná činnosť - namiesto obhajoby - úlohou najvyššieho súdu.

Hoci obvinený formálne uplatnil viacero dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, z obsahu dovolania vyplýva, že obsahovo sa dovolanie týka výlučne nesprávne zisteného skutkového stavu a hodnotenia dôkazov zo strany súdov nižších stupňov. Vzhľadom na uvedené teda platí, že namietanými tvrdeniami zo strany dovolať sa vo svetle vysvetleného v predchádzajúcich riadkoch bolo potrebné zaoberať pod dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa

(primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 57/2007-II). Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Povedané inými slovami pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

K teoretickým východiskám uplatnených dovolacích dôvodov dovolací súd uvádza, že v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

V tomto ohľade treba v zásade uviesť, že pokiaľ obvinený namieta hodnotenie vykonaných dôkazov, pričom poukazuje na to, že výpovede svedkov nepotvrdzujú vierohodnosť výpovede poškodeného ani nevyvracajú skutkové tvrdenia dovolateľa prezentované v rámci obhajoby, a zároveň spochybňuje skutkové závery, ku ktorým súdy dospeli na podklade vykonaného dokazovania, ide o námietky smerujúce proti správnosti zisteného skutku, ktorý je výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania, teda že skutok tak, ako bol zistený súdmi v pôvodnom konaní, bol zistený nesprávne a neúplne, čo je však vylúčené z preskúmavania dovolacím súdom. Dovolací súd sa týmito námietkami preto meritórne nemohol zaoberať, keďže to vylučuje priamo Trestný poriadok. V tomto ohľade dovolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len ministrom spravodlivosti v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku (R 14/2015).

Obdobne pokiaľ dovolateľ namieta, že z vykonaného dokazovania nebolo jednoznačne preukázané, že dovolateľ spáchal skutok a dôkazné pochybnosti mali súdy vyložiť v prospech dovolateľa použitím

zásady in dubio pro reo, tak dovolací súd uvádza, že použitie tejto zásady, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie (R 37/1971) a teda táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť predmetom skúmania dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 písm. i) Trestného poriadku neuplatnil námietky právneho charakteru, ale iba námietky skutkové, ktorými zjavne vybočil z rámca tohto dovolacieho dôvodu. Pokiaľ teda obvinený namieta, že mu nebola spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná vina zo skutku uvedeného v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu, a domáhal sa uplatnenia zásady v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), tak tieto jeho námietky sú skutkovej povahy a ako už bolo vyššie uvedené, skutkové námietky spochybňujúce správnosť a úplnosť zistenia skutku nie je prípustné účinne namietať v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie ním uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.